Ч. 191 Пятниця 25 серпня (7 вересня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з п. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Події в Хіні. — З полудневої Африки).

Цісар приймав вчера по полудни президента міністрів др. Кербера на довшій окремій авдиенциї. Віденьскі часописи впевняють, що розвязанє парляменту вже порішене і дотичний декрет появить ся вже сими днями. Ради міністрів для сеї справи ще не скликано. Вчера прибули до Відня п. Яворский і провідники німецких сторонництв. По оголошеню декрету розвязуючого парлямент мають зібрати ся провідники німецких сторонництв лївиці. Др. Кербер конферував вчера з послами ґр. Дідушицким, кн. Ліхтенштайном і др. Білиньским. — Один з віденьских дневникарів мав вчера розмову з ґр. Дідушицким в справі розвязаня палати послів. П. Дідушицкий не уважає розвязанє парляменту в теперішній хвили пожаданим або конечним, бо в такім случаю до нової палати увійшли би в значнійшім числї радикальні посли, а навіть уміреннї чеські посли будуть мусїли на передвиборчих зборах виступати острійше. Само розвязанє палати послів ще не виведе правительства з теперішних клопотів; п. Дідушицкий думає, що виданє нового реґуляміну для палати конечне. — Парискій кореспондент N. W. Tagblatt-у говорив в Празї в одним значнійшим ческим політиком о ситуациї. Ческий політик сказав, що вість о недалекім розвязаню ради державної зробила в ческих кругах дуже добре враженє. Чехи ще раз добачують в тім доказ своєї сили. Тепер знають, що парлямент без Чехів не може істнувати і що навіть невтрально-урядничий кабінет мусить числити ся з правами ческого народу. Окрім того політик той висказав радість, що коли парлямент буде розвязаний, мусить бути в осени скликаний сойм. В соймі наміряють Чехи обговорити всї справи внутрішної політики. Католицкий Grazer Tagblatt виступає против розвязаня ради державної, бо відклик до виборців лише в теориї виглядає дуже гарно. Однак кождий знає, що австрийскі виборцї не доросли до того, аби ново вибраним послам показали иншу дорогу. Не можна також сумнївати ся, що в многих місцевостях побідять найрадикальнійші елементи. — Увагу звернула на себе статя берлиньскої Kreutz Ztg.; котра до недавна була уживана за орґан австрийского міністерства. Автор статї цілком ясно промавляє за абсолютистичною системою. Коли би нові вибори не дали парляменту спосібного до працї, було би доказом, що в Австриї парляментаризм взагалї неможливий і що треба буде перейти до абсолютизму. Протестувати против сего найменше можуть посли, котрі самі того хочуть. — N. W. Tagblatt запевняє, що рішенє в справі внутрішної ситуациї наступить в другій половинї сего тиждня і що Цїсар обстає при удержаню кабінету в теперішнім его складї. Присутність угорского президента кабінету стоїть по части в звязи з австрийскими справами. В кругах, котрі зносять ся з мінїстром Резеком говорять, що Чехи не спалили ще мостів за собою і предложили правительству нові переговори.

З Шанґаю доносять, що оборот який взяла хіньска справа в Европі, особливо постанова Росиї, аби відкликати войска з Пекіну, зробила на тамошних Европейцях дуже пригноблююче враженє. З німецкої кольонії вислано вчера до німецкого правительства телеґраму з представленем, що відкликанє союзних войск з Пекіну, було би погубне для інтересів чужинців. — З Берлина доносять, що Росия обстає при намірі відкликаня войск з Пекіну. Однако мимо того лишить в провінциї Печілї трохи войска, так що ґр. Вальдерзе ще его там застане.

З Мазеру, столицї краю Басутів, доносять, що місто Ледібранд, на всхідній граници полудневої Оранії, замкнули відділи Бурів. Командант міста спалив всї маґазини, аби на случай занятя міста Бурами, не впали в руки ворога. Положенє анґлїйского ґарнізону дуже критичне. Генерал Гунтер спішить поспішними походами на поміч. — Робертс телеґрафує, що відділ кольоніяльної кінноти, маневруючи з Церусту до Крiґерсдорпу, мав кілька битв з Бурами. Анґлїйцї стратили 60 людий. Страти Бурів дуже великі. — Господарка Робертса в занятих краях просто варварска. З Бурами поводять ся вже не після міжнародного военного права, але просто як з бунтівниками у власнім краю. Після проклямациї Робертса, всї Бури, котрі зловлять з оружием в руцї в відділах менших як по 20 людий, мають бути, як звичайні розбишаки, карані смертию. Оногди велїв Робертс спалити і зрівнати з зе-

РОЗСІЯНИЙ.

(З анґлїйского — А. Конґера.)

— Прошу тебе, прийди в четвер вечером до нас, кількох наших приятелів хотїли би запізнати ся з тобою. Лише не встругни знов чого, і не прийди случайно в середу — кажу до него, памятаючи на многі неприємні случаї з давнійших часів.

Він усьміхає ся добродушно, глядаючи по всїх кишенях нотесу.

— Хоч би хотів, то не можу — відповідає — в середу мушу бути в ратуши, а в пятницю їду до Шкотиї на отворенє вистави в суботу рано; тепер певне прийду в означений час. Але де задів ся мій нотес? Ну, нїчого не вадить, я запишу собі ось тут. Можеш о тім пересьвідчити ся.

Дивлюсь через плечі, як записує запрошенє на куснику паперу і бачу як вішає его над бюрком.

В четвер вечером, коли я одягаю ся, каже до мене жінка:

— Чей нинї прийде. Чи ти сказав ему виразно? — питає з підозрінєм, і я сейчас чую, що нехай там стане ся що хоче, то все буду винен я. Осьма година. Всї инші гостї вже зібрали ся. О пів до девятої викликують жінку потайки з комнати, і за дверми каже їй служниця, що кухарка велить пани сказати, що коли зараз не накриє ся стіл, то она від всього умиває руки. Жінка вертає і каже, що коли взагалї гостї прийшли на обід, то найлучше, аби їх зараз попросити до стола. Тим хотїла она сказати, що я лиш удавав немов би ждав на него, і що було би чеснїйше і щирійше признати ся від разу, що я забув его запросити. При першій страві оповідаю всїлякі сьмішні річи о его неточности і розсїяню, де дальше порожне місце при столї прикро вражає, вкінци переходить розмова на померших знакомих.

В пятницю о чверть на девяту озиває ся напрасно дзвінок при дверех. Чую его голос в передній комнаті і виходжу напротив него.

— Прости, що я запізнив ся — відзиває ся до мене весело — той туман візник заїхав зі мною на площу Альфреда, замість....

— Чогож ти властиво хочеш? — перебиваю ему, бо правду кажучи я на него лютий, а що він мій старий приятель, то можна бути нечемним. Він сьміє ся і клепле мене по рамени.

— Чого хочу? Їсти, друже, я голодний як вовк.

— Ага! — відповідаю злобно — ну, потруди ся куди инде, тут нїчого не дістанеш.

— Як? Або ти мене не просив на обід?

— Я просив тебе на четвер — кажу до него — а не на пятницю!

Він дивить ся на мене недовірчиво.

— Чому ж менї так вбилась в голову пятниця? — обертаєсь до мене з питанєм.

— Очевидно як є четвер, то у тебе все пятниця, ти вже собі такий — відповідаю — але я гадав, що ти їдеш нинї до Единбурґа?

— Правда — скрикнув — алеж очевидно їду!

І не сказавши слова, вбігає на улицю і я чую як він там кличе за візником, що саме его привіз. Вертаю до моєї комнати і впадає менї на гадку, що він поїде до Единбурґа у фраковім одїню, та що завтра рано буде мусїв у портиєра в готели замовити собі готове одїнє; то тїшить мене трохи.

Ще гірше очивидно як він сам єсть господарем. Одного дня коло 12-ої години в полудне був я на его човнї. Човно стояло при березї між Валїнґфортом і Дей Льок; ми сиділи на краю човна і мочили ноги у воді. Нараз із за берега появили ся два човна, в кождім сиділо по три сьвяточно одїтих пань і тількож панів. Скоро нас побачили, почали махати хустками і парасольками.

— Диви — сказав я — витає тебе цїле товариство.

— Ох — відповів, не дивлячись — то тут не новина — певне якесь товариство, що вертає з забави в Абінґдонї.

Човна приплили ближше; коли були на яких двіста метрів від нас, встав один старший пан, що сидів в першім човнї, і голосно привитав ся. Мій приятель, Мек Ке, зірвав ся так наполоханий, що трохи не упав у воду.

— Господи Боже — крикнув — я цїлком забув!

— Що? — питаю его

— Та то Пальмери, Ґрагами і Гендерзони; я запросив їх всїх нинї на сьнїданє, а тут нїчого нема крім двох котлетів і трохи ба-

млею кількадесять фарм, котрих властителї мали брати участь в знищеню зелїзничого тору. Иншим фермерам, підозрінии о сей злочин, велїв Робертс дати по кілька лїт вязниції.

Новинки.

Львів дня 6-го вересня 1900.

— **Преосьв. епископ Константин Чехович** одержав від папи Льва XIII. нові достоїньства домового прилата сьв. отця і асистента папского трону а також титул римского ґрафа.

— **Фреквенция в львівских руских школах.** До рускої (академічної) ґімназиї у Львові вписало ся включно до дня 3 вересня с. р. 566 учеників, а то: до I-ої кляси 122, до II-ої 82, до III-ої 75, до IV-ої 63, до V-ої 67, до VI-ої 59, до VII-ої 52, до VIII-ої 46. Класи I—VI будуть поділені, отже ґімназия буде мати 14 кляс, т. е. 8 кляс головних і 6 паралельок. З професорів тої ґімназиї убуло в новім шкільнім роцї двох, а іменно проф. Юліян Романчук пішов на емеритуру, служивши зверх 36 лїт, а проф. др. Омелян Калитовский іде на управителя руских кляс ґімназияльних до Тернополя. — До народної школи Маркіяна Шашкевича у Львові вписало ся також включно до 3 вересня с. р., 162 учеників і учениць. Єсть то, як звістно, 4-клясова мішана школа.

— **Др. Іван Гриневецкий,** директор руского театру намірив урядити кільканайцять вистав на великій сценї скарбківского театру у Львові. По закінченю представлень польскої „акторскої републики“, що тепер грає на свій рахунок до 7-го с. м., буде грати руский театр аж до отвореня нового польского театру, що наступить дня 6-го жовтня. Гостина руского театру зависить ще тілько від директора нового польского театру п. Павликовского, чи він призволить виступати до часу отвореня свого театру тим артистам, яких вже заанґажував з руского театру до своеї трупи. То найлїпші сили руского театру і без них не можна би відважити ся на вистави в великім театрі у Львові.

— **Крадїж в судї.** В Долинї якийсь злочинець вирвав в ночи з дня 28 на 29 серпня с. р. вікно в партері судового будинку і діставши ся до середини, забрав зелїзну касу, виніс еї до будуючої ся напротив церкви, там еї розбив і забрав готівкою 1752 корон, золотий годинник з ланцушком і значки стемплеві вартости 44 кор. Цїнні папери і книжочки щадничі лишив злочинець в касї,

— **Крадїж на почтї.** В краківскім урядї почтовім пропав лист, в котрім було 2.400 рубл. Підозріне паде на одного з експедиторів, котрого увязнено.

— **Джума в Анґлїї** ширить ся дальше і зачинає непокоїти населене Льондона, особливо біднїйшу верству, що мешкає в тїсних і нехарних дїльницях міста. Після донесеня санїтарної власти в Ґлезґо перебуває тепер в тамошнім шпитали 13 осіб недужих на джуму, а 105 осіб підозріних стоїть під лїкарским доглядом. Вчера було в тім шпитали 12 осіб недужих, а 89 під лїкарским доглядом. Найбільше боять ся, аби пошесть не перенесла ся з Ґлезґо на провінцию, а до того здаєть ся прийде, бо як донесла одна вчерашна телеґрама лучило ся одно занедужане на джуму в однім селї о 32 кільометри від Ґлезґова.

— **Вінчанє на смертельній постели.** В шпитали імени Цїсаря Франц Йосифа в Моравскій Остраві повінчав ся сими днями один з тамошних недужих, котрому вже не було виходу, з дївчиною, з котрою богато лїт любив ся. Був то дуже богатий купець Йосиф Штравс, котрий недавно тому тяжко занедужав, а его мила, з котрою з деяких взглядів не міг оженити ся, доглядала его з повним пожертвованем через цїлий час недуги. Мимо того прийшло до операциї і він длятого мусїв перенести ся до шпиталю. Там випигав ся він лїкарів про свій стан недуги, а ті сказали ему, що о скілько чоловік може предвидїти, то для него вже нема виходу: він мусить вмирати. Тогди постановив він повінчати ся зі своєю милою і зробити еї своєю спадкоємницею. Шпитальний сьвященик повінчав его з нею на смертельній постели, а зараз по тім зробив Штравс завіщане, в котрім записав своїй молодій жінцї цїлий свій значний маєток.

— **Колись а тепер, або істория двох ґрафинь.** Недавно тому принесли були ґазети вість, що угорскі власти розіслали гончі листи за ґрафинею Оскаровою Галлер. Она зложила була якесь товариство сьпівацке, з котрим їздила по краю і давала концерти та представленя. Але всюди їй не вело ся, і она наконець по неудачі в остригомскім комітатї лишила товариство а сама втекла, наробивши богато довгів. Отже тота ґрафиня, за котрою ходять тепер гончі листи, була колись, іменно в початках вісїмдесятих років, найпершою дамою серед семигородскої аристократиї. Она з роду ґрафиня Аделя Кіндерманн, віддала ся була за великого богача ґр. Адама Лязара, і жила як велика дама на его замку Мошон, в марош-тордскім комітатї. В сальонах ґрафинї збирала ся вся семигородска аристократия і там устроювано дуже часто — улюблені і деинде — аматорскі представленя та лїтературні вечерки на „добродійні цїли“. Ґрафиня виступала тогди часто з своїми власними творами. По смерти свого мужа взялась ґрафиня сама управляти маєтностию а рівночасно розпочало ся і живійше та свобіднїйше житє на замку. Незадовго оповідали собі люди всїлякі пікантні істориї о хорошій ґрафинї. До сих історий належала також істория відносин ґр. Оскара Галера — так само члена семигородскої аристократиї — до молодої вдовицї, з котрою ґр. Галер остаточно оженив ся. Але незадовго помер і другий муж, а вдовиця лишила ся з донькою з першого подружа, що була вже на відданю. Молоденька ґрафянка Етелька, котрої біленьке як сніг личко і чорні очи та хороша стать завертали голову неодному молодцеви з аристократичних кругів, і не думала віддавати ся; їй лїпше сподобали ся хвилеві любовні зносини то з сим, то з тим, а молоді секлерскі хлопцї перебували не одну любовну пригоду, в котрій грала ролю або сама Етелька або

раболь; а до того ще позволив вийти хлопцеви.

Кождий говорив, що він нїколи не оженить ся, бо то цїлком не дасть ся подумати, аби він затямив собі на один день церков, годину і суджену; коли би вже прийшов аж перед престол то цїлком певно забув би, чого там прийшов і віддав би суджену дружбі замість взяти еї від него. Один з наших приятелів, Гальґард, котрому він добре дав ся в знаки задля своеї розсїяности, доказував навіть, що він вже давно оженив ся, але забув. Тількож в тім всї помиляли ся. Якимсь дивним дивом вінчанє відбуло ся щасливо і так — після пересьвідченя Гальґарда — мало прийти вскорі в родинї Кеїв до колотнечі.

Вінчанє відбуло ся на весну; від того часу я его не бачив. Одного дня приїхав я в дорозі з Шкотиї до Скербру, аби там кілька днів відпочити. По обідї одів ся я в мій ґумовий плащ і вийшов; падав сильний дощ, але я хотів зачерти трохи сьвіжого воздуха. Коли я так іду вечером против вітру понад берег моря, спотикаю ся на якусь скулену стать людску. Я надіяв ся почути проклін, але бідний був видко надто прибитий, аби ще гнївати ся.

— Простїть — кажу — я вас не бачив.

На мій голос зриваєсь він на рівні ноги.

— То ти, друже? — Справдї ти? — скрикнув.

— Мек Ке!

— Справдї — відповів — в моїм житю ще нїколи так не утїшив ся, що тебе побачив як тепер!

І потряс менї так сильно руку, що я гадав, що она відпаде.

— Але що до лиха ти тут робиш? Тaж ти до нитки перемок!

Мав на собі лявн-теннісовий одяг, більше нїчого.

— Ах, я не гадав, що буде падати дощ, рано була прекрасна погода.

Я почав побоювати ся, що у него не всї дома.

— Чомуж не ідеш до дому? — спитав я.

— Не можу — відповів — не знаю, де мешкаю, забув адресу. Прошу тебе дуже, веди мене де небудь і вели дати що їсти, я просто умираю з голоду.

— Не маєш при собі гроший? — спитав я, коли ми ішли до мого готелю.

— Нї зломаного гроша. Ми з жінкою приїхали нинї о 11-ій рано з Йорку сюди, лишили річи на двірци і пішли глядати мешканє. Коли найшли, я перебрав ся і пішов на прохід, обіцявши жінцї, що верну о першій годинї на снїданє. Але дурак, забув адресу і не уважав на дорогу куди іду. То страшно, не знаю, як еї найду; я сподївав ся що она прийде сюди під вечер і тому сидїв на однім місци від 8-ої години.

— І не маєш нїякого понятя о улици, о домі, де ви спровадили ся?

— Нїчогісенько — відповів приятель — як все так і нинї здав я всьо на жінку і нїчим не журив ся.

— Не пробовав питати в готелях, в домах?

— Чи пробовав! — відповів з огірченем. — Цїле пополудне я нїчого иншого не робив, лиш ходив від дверий до дверий, стукав і питав, чи не мешкає тут панї Мек Ке. І найчастїйше замикали менї двері перед носом. Відтак удавсь я до поліцияита, але той дурак почав так реготати ся, що я не міг здержати ся і штовхнув его; очевидно мусїв сейчас утїкати; менї здасть ся, що тепер мене шукають. Вкінци — оповідав дальше — пішов я до гостинницї і пробовав дістати біфштик на борг. Але господиня сказала менї, що так міг би прийти кождий і показала менї двері перед всїми гістьми. Менї здаеть ся, що я був би кинув ся у воду, колиб ти не був надійшов.

Коли попоїв і переодїв ся, говорив вже трохи спокійнїйше, але справа дійстно не була така проста. Свій дім они заперли виїзджаючи до Йорку, свояки жінчині були за границею, так що він не мав до кого написати листу, хто відіслав би его жінцї. Здавало ся справдї немов би для них було мало надії, аби ще в тім житю побачили ся. Впрочім менї здавало ся, помимо того, що я знав о его любві до жінки, не мов би гадка на стрічу з нею не конче була радістна для него.

— Їй буде дуже дивно — воркотів сидячи на краю ліжка і здоймаючи панчохи — справдї буде їй дивно.

На другий день, в середу, пішли ми до адвоката і розповіли цїлу справу. Він велїв розвідувати ся по всїх готелях і заїздах Скербру і в четвер по полудни мала панї Мек Ке знов свого чоловіка у себе.

Коли я его на другий раз побачив, спитав его, що тобі жінка казала.

— От дещо, чого я надіяв ся.

Але я нїколи не довідав ся, чого він надіяв ся.

ОБМАНЕНИЙ ЛИХВАР.

(Індиянський ескіз — Редиярда Кіплїнґа).

В хубарі Дунні Баґат покінчено вечеряти і старі жреці сидїли підобгавши ноги під себе; одні курили, другі держали в руках чотки і молили ся, пересуваючи поволи крізь пальцї одну кульку за другою. Наге, мале хлопя увійшло заганяючись, з отвореними устами, з китицею жовтих цьвітів в одній руцї і кусником тютюну в другій. Хлопець хотів упасти на колїна аби виявити старому Ґобінови свою честь, але був такий товстий, що упав лицем до землї і пручаючись відтак перевернув ся на бік та випустив з рук і цьвіти і тютюн. Старий Ґобін засьміяв ся, підняв дитину, поблагословив цьвіти а тютон взяв.

— То посилає тобі отець — сказав хлопець. — Він має пропасницю і не може прийти. Будеш за него молити ся, батьку.

— Добре, дитино. Але вже мрака стоїть і вечер зимний; то не добре ходити нагo в осени.

з своєю матїрю. При такій господарцї показав ся невадовго брак гроший, обі дами робили довги, і до кількох лїт мусїла мати з донькою уступити ся з замкою, бо єго продано разом з цїлою маєтностию в дорові лїцитациї. Графиня хотїла тепер стати писателькою, і тим себе і доньку ратувати, але що то не удало ся, то обі вступили до якоїсь нуждённої театральної трупи, що волочила ся по краю. Стара графиня грала ролю матери а молода сьпівала і грала при тім досить добре на цимбалах. Настали злі часи. Молода Етелька пристала до якогось тенориста і жила з ним на віру, а стара графиня стала за кухарку у молодої пари. Але що тенорист за всю прихильність старої графині і за щиру любов єї доньки відплачував ся одній і другій лиш лайкою та кулаками, то они покинули єго, і ґр. Галер зібрала тогди на власну руку товариство, з котрим волочила ся по краю а від котрого опісля втекла, не позаплачувавши членам належачої ся їм платнї. Тепер же ходять за давною славленою ґрафинею гончі листи.

Господарство, промисл і торговля.

— Рахунок краєвого Союза кредитового у Львові за місяць серпень 1900.

Стан довжний:

Кор. сот.
1. Удїли 23.060 48
Фонд резервовий 715 96
2. Вкладки: Кор. сот.
Стан з поч. місяця
вложено . . . .
винято . . . .
Стан з кінцем м. серпня . . . 274.705 38
3. Позички затягнені:
Стан з поч. місяця
затягнено . . . .
сплачено . . . .
Стан з кінцем місяця . . .
4. Сальдо відсотків 8.355 58
5. Специяльна резерва 96 86
6. Непіднята дивіденда за р. 1899 496 95
7. Зиск з р. 1899 . . . . . . 91 88
Сума . 307.523 09

Стан чинний:

Кор. сот.
8. Позичкі удїлені:
Кор. сот.
Стан з поч. місяця 280.016 56
сплачено . . . . 96.54·70
удїлено . . . . 10.400·—
Стан з кінцем м. серпня . . 280.761 86
9. Движимости 754 10
10. Льокациї 17.714 25
11. Папери фонду резервового і резерва специяльна . . . 697 05
12. Кошти адмінїстрациї 3.495 95
13. Готівка з кінцем липня . . 3.312 74
14. Друки для тов. кредитових . 787 14
Сума . 307.523 09

позички: на векслї 93.400·91
для товариств 77630 00
на скрипти 96.460·80
на conto corrente 13.270·15
280.761·86

Членів прибуло 2, убуло 0, остало з кінцем серпня 1900 297 з 480 з деклярованими удїлами в сумі 24.000·—

Стопа процентова від вкладок $4^{1}/_{2}\%$. Стопа процентова від позичок $5^{1}/_{2}\%$—7%.

Потребую зараз чесного і працьовитого челядника ковальского за відповідним винагородженєм. — Зголосити ся належить до Григорія Бунїя майстра ковальского в Надвірній.

Курс львівский.

Дня 5-ого вересня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	638·—	648·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	528·—	535·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·60	91·30
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}\%$	98·30	99·—
$4^{1}/_{2}\%$ листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	92·—	92.70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	89·70	90·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}\%$	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·80	91·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·70	89·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	68·50	72·—
Міста Станиславова	140·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·25	43·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·—	65·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·75	13·75
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок нїмецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

Телеграми.

Париж 6 вересня. В тутешних політичних кругах впевнюють, що та часть промови цїсаря Вільгельма, в котрій він мав сказати, що почин до іменованя ґр. Вальдерзого начальним вождем союзних войск дала Росия, зробив на царі дуже прикре враженє. З Петербурга мали французскому правительству заявити, що Росия не давала почину до того іменованя.

Льоренсо Маркез 6 вересня. Відділ Бурів іде з Ляйденбурґа до краю Свазів на всхід від Трансвалю. Свази мали понищити посїлости Бурів.

Шанґай 6 вересня. Цїсарева вдова переслала Лїгунчанови лист, в котрім доносить єму, що визначує єго і Лїчунлїя до веденя переговорів з державами. Кн. Туан мав на власну руку обіцяти Росиї великі уступки в Манджуриї, під услівєм, що она викличе войска з Пекіну і Тієнтсіну.

Міляно 6 вересня. Убийника Бресчіого перевезуть до вязниці в Санто Стефано або Портальонґоне.

— Не маю одїня — відповіла дитина — а цїлий день носив я навіз на базар. Було дуже горячо і я цїлком утомив ся.

Хлопець стряс ся, воздух смерком був справдї холодний.

Ґобін підніс одно рамя під великою пестрою плахтою, котра єго окривала і зробив там побіч себе місце для дитини. Хлопець заліз там, а старий накладав тимчасом одержаний тютюн до своєї водної люльки. Коли я увийшов до хубари виглянула оголена дитяча головка з оселедцем і округлими чорними очками з поза Ґобінової плахти.

Я хотїв сказати щось приємного, але ще вчас надумав ся, бо коли би відтак дитина занедужала, сказала би о менї, що маю злі очи, а то в Індиї страшна прикмета.

— Сиди тихо, мальчугане — крикнув я, коли хлопець хотїв зірвати ся і утечи. — А де твоя табличка і чому учитель позваляє так свобідно ходити по улици таким небезпечним особам як ти, коли нема полїциї, аби перед тобою хоронити слабих людий? Де гадаєш пускати орла і скрутити собі вязи?

— Ах нї, саиб, ах нї! — відповів хлопець ховаючи цїлком голову під рамя Ґобіна. — Нинї мали ми вільний день, а орла не все пускаю. Я граю „керлікіт“ так як инші.

Керлікіт (крікіт) то найбільше улюблена забава школярів в Пенджабі, почавши від бідних, нагих дїтий, аж до студентів університету, що готовлять ся до докторатів.

— Ти хочеш грати керлікіт? — сказав я — Таж тебе від землї не видко.

Хлопець потряс енергічно головою.

— Але мимо того не забувай молити ся до богів, як закон велить — замітив старий, що не конче любив крікета і такі инші европейскі новини.

— Того нїколи не забуваю — сказала дитина тихим голосом.

— І шанувати учителя — голос Ґобіна став лагіднїйший — і не торгати старих, сьвятих людий за бороду, ти малий пустію, ти!

Дитина сховала лице цїлком в великій бородї дїда і почала хлипати, доки аж Ґобін єї не втихомирив, як втихомирює ся дїтий на цїлім сьвіті — казкою.

— Атже я не хотїв тебе страшити, дурний хлопче. Подиви ся на мене, чи я такий страшний? Чи маю і я плакати, аж з наших сльоз зробить ся великий став і ми оба потонемо в нім? А тодї і твій отець не буде здоровий, бо не буде кому торгати єго за бороду. Тихо, цит, цит! Я тобі щось оповім о богах. Ти вже знаєш богато о них?

— О, дуже богато, дїдусю!

— Але я оповім тобі нову казку, якої ти ще не чув. Давно, дуже давно тому, коли боги ходили ще по земли, проходжував ся раз Шіва, пан богів, з своєю женою Пакабатї по огородї коло одного храму.

— Котрого? Того в дїльвици Нандґоан? — перебив хлопець.

— Нї, далеко звідси. Може в Трімбаку або Гірдварі, куди будеш мусїв піти, як виростеш. В огородї під деревами сидїв жебрак, що вірно і побожно служив Шіві сорок лїт. Жебрак живив ся милостинею від вірних і роздумував віч і день о побожних дїлах.

— Ах, дїдусю, чи то ви були? — спитала дитина і поглянула на оповідача широко отвертими очима.

— Нї. Чи-ж я не казав, що то було дуже давно. Тодї був той побожний жебрак жонатий.

— Чи єго також саджали на коня і умаїли єму голову цьвітами та не дали єму цїлу ніч спати? Так менї робили, як було моє весїлє *) — сказав хлопець, котрого перед кількома місяцями оженили.

— А ти що робив?

— Я плакав, а они на мене сварили, а тодї я побив ту, з котрою мене женили і ми обоє плакали.

(Конець буде).

*) Після індийского звичаю женять родичі малих дїтий.

За редакцию відповідає: Адам Кривовецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудкиитва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Легенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:
Чвертьрічно . . . . . 1 зр. 80 кр.
Піврічно . . . . 3 зр. 60 кр.
Річно . . . . 7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;
Чвертьрічно . . . . . 2 зр. 20 кр.
Піврічно . . . . 4 зр. 40 кр.
Річно . . . . 8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).